

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
3 ПЖ 6608/17
13.12.2017. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Александре Поповић, председника већа, судија Младена Николића и Драгољуба Јанковића, чланова већа, у парници тужиоца L.C. LECSE ДОО Београд, Нови Београд, чији је пуномоћник Никола Јанковић, адвокат из Београда, против туженог КОНЦЕРН ФАРМАКОМ М.Б. Шабац – Рудник Леце, ДОО Шабац - у стечају, чији је пуномоћник Бојан Перић, адвокат из Београда, ради утврђења права својине и предаје ствари, вредност предмета спора 48.000.000,00 динара, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против решења Привредног суда у Ваљеву П 352/17 од 26.10.2017. године, у седници већа одржаној дана 13.12.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Привредног суда у Ваљеву П 352/17 од 26.10.2017. године.

Образложење

Изрека првостепеног решења гласи:

„УСВАЈА СЕ предложена привремена мера ради обезбеђења неновчаног потраживања L.C. LECSE д.о.о. Београд – Нови Београд, према туженом Концерн фармаком М.Б. Шабац – Рудник Леце д.о.о. Шабац - у стечају, за повраћај ствари, одређује се привремена мера, па се забрањује туженом да отуђи, односно оптерети следеће покретне ствари:

- Једну зупчасту дробилицу CJ 209, произвођача Sandvik,
- Једну купасту дробилицу CH 420, произвођача Sandvik,
- Два утоваривача LH 201, произвођача Sandvik,
- ATLAS COPCO несамоходна хидраулична бушилица DIAMEC 262, серијски број CRG 113227112-1, погонска јединица MUN 45 E, 400В/50Hz, година производње 2012., инвентарни број 1862,
- Напојна јединица са хидра Леце, инвентарни број 1761,
- Путничко возило марке Мерцедес, модел Vito 110 CDI, број шасије WDF63809413520090, број мотора PUS82270800491)
- Хидраулични чекић CON 183 Леце, инвентарни број 1738,
- Цистерна за воду и нафту, инвентарни број 2035
- Скенер kit SD 4450 Conte Lese, инвентарни број 1939,
- Машина за израду хидраулике, инвентарни број 1658,
- ручни пнеуматски чекић, инвентарни број 2007,
- ручни пнеуматски чекић, инвентарни број 2008,

- ручни пнеуматски чекић, инвентарни број 2009,
- ручни пнеуматски чекић, инвентарни број 2010,
- ручни пнеуматски чекић, инвентарни број 2011,
- ручни пнеуматски чекић, инвентарни број 2012,
- ручни пнеуматски чекић, инвентарни број 2013,
- ручни пнеуматски чекић, инвентарни број 2014,
- ручни пнеуматски чекић, инвентарни број 2015,
- ручни пнеуматски чекић, инвентарни број 2016,
- ручни пнеуматски чекић, инвентарни број 2017,
- ручни пнеуматски чекић, инвентарни број 2018,
- ручни пнеуматски чекић, инвентарни број 2019,
- апарат за варење Lincoln, инвентарни број 931,
- штампач HP Color, инвентарни број 977,
- Путничко возило Dacia, модел Sandero Stepway, број шасије UU1BSDEKK42556227, број мотора K9KK792R024060),
- Прикључно возило марке GOŠA, модел FPPK 24 SL F3, број шасије 18331, GODINA PROIZVODWE 1989,
- Прикључно возило марке GOŠA, модел FPPK 24 SL F3, број шасије VX22D35F37A002001, година производње 2007,
- Путничко возило VAZ LADA модел LADA NIVA 1,71, број шасије ХТА21214081873941, број мотора 212148662925,
- Путничко возило VAZ LADA модел LADA NIVA 1,71, број шасије ХТА21214081889129.
- Gaus battery charger GBC8, инвентарни број 1686,
- Потапајућа пумпа 18 kw, инвентарни број 1689,
- Оштрица за бургију, инвентарни број 1690,
- Машина за паљење млина, инвентарни број 1702,
- Јамски вагон, тип Радуша, 10 комада,
- Ручна пнеуматска бушилица, 21 комад,
- Потпорна нога за ручну пнеуматску бушилицу, 21 комад и
- Калорифер за нафту BABUSER, инвентарни број 638.

Привремена мера ће трајати до правоснажног окончања овог спора или док је суд не укине.

Жалба не одлаже извршење овог решења. “

Против наведеног решења, жалбу је благовремено изјавио тужени из свих разлога прописаних одредбом члана 373 ст. 1 Закона о парничном поступку, указујући да је пре одлучивања о привременој мери, првостепени суд требао тужбу тужиоца одбацити, јер је поступак искључиво могао бити вођен ради утврђења излучног права, а тужилац није могао захтевати утврђење права својине.

Даље истиче, да се побијано решење не може испитати, да је изрека неразумљива, противречна сама себи и разлози који су дати су нејасни. У жалби указује да првостепени суд није на правилан начин ценио Уговор о управљању између туженог и LIFE STONE CAPITAL LTD из Дубаија, од 05.05.2015. године, него је само ценио доказе тужиоца. Такође, када је у питању Споразум о раскиду који су наводно 23.05.2016. године, закључили SANDVIK Bulgaria LTD, SANDVIK Credit AB и наводно тужени, тај документ је упитан и представља фалсификат, при чему према члану 49 поменутог Споразума, предметна опрема и покретне ствари нису на име тужиоца, те тужилац није могао доказати вероватност свог потраживања.

У смислу жалбених навода истичући да су предметне ствари искључиво својина туженог, истакао је да је првостепени суд погрешно закључио да је тужилац доказао вероватност свог потраживања, те је такође став првостепеног суда да постоји опасност од отуђења имовине нејасан, јер нису дати разлози за овакав закључак. Предложио је да се жалба усвоји.

У одговору на жалбу туженог, тужилац је у смислу навода из одговора на жалбу оспорио све наводе из жалбе, те предложио да се жалба туженог одбије као неоснована.

Испитујући правилност побијаног решења, на основу одредбе члана 402 Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да жалба тужено није основана.

Побијано решење донето је без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 ст. 2 Закона о парничном поступку, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Насупрот жалбеним наводима туженог, побијано решење није захваћено ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 ст. 2 тач. 12 Закона о парничном поступку. Наведено из разлога јер је првостепени суд за одлуку коју је донео дао довољне и јасне разлоге, изрека побијаног решења је јасна, разлози који су дати нису међусобно противречни и нема противречности између онога што се наводи у разлозима са садржином исправа. Стога, побијано решење нема недостатака због кога се његова правилност не би могла испитати.

Према разлозима побијаног решења и стања у списима, тужилац је поднео тужбу против овде туженог, за утврђење права својине и за повраћај – излучење ствари, које су предмет тужбеног захтева, при чему је излучни захтев претходно оспорен у стечајном поступку.

Првостепени суд утврђује да је дана 31.01.2012. године, закључен уговор између Sandvik Bulgaria LTD и туженог, којим се тужени обавезао да купи од Sandvik Bulgaria LTD једну зупчасту дробилицу, једну купасту дробилицу са ознакама ближе назначеним у уговору, два утоварача са ознакама ближе назначеним у уговору, у укупној вредности од 405.800,00 Eur. Уговором је предвиђено да ће испорука опреме бити предмет трилатералног форфетинг уговора између Sandvik Bulgaria LTD, туженог и укљученог трећег правног лица за лизинг финансирање, а тужени се обавезао да Sandvik Bulgaria LTD авансно уплати 20 % укупне вредности опреме у року од 20 календарских дана од потписивања уговора и пријема про-фактуре, а преостали износ да плати у 48 једнаких месечних рата до 25. у месецу, лизинг компанији, након испоруке сваке машине.

Дана 17.05.2012. године закључен је тространи уговор између туженог Sandvik Bulgaria LTD и Sandvik Credit АВ којим се тужени обавезао да након плаћања аванса Sandvik Bulgaria LTD у износу од 81.160,00 Eur, преостали износ од 326.640 Eur, плати Sandvik Credit АВ у 48 једнаких месечних рата, у складу са планом отплате од 17.05.2012. године, и тужени је 27.07.2012. године пријавио кредитно задужење према Sandvik Credit АВ у наведеном износу.

По наведеном уговору, испоручена је туженом уговорена опрема, тужени је платио аванс од 81.160,00 Eur, међутим, тужени није уредно вршио уговорне уплате Sandvik Credit АВ по Плану отплате, што је за последицу имало споразумни раскид уговора од 23.05.2016. године, између Sandvik Bulgaria LTD, Sandvik Credit АВ с`једне стране и туженог с`друге стране и тим споразумом раскинут је уговор од 31.01.2012. године и уговор од 17.05.2012. године, а према

споразуму тужени се обавезао да у року од 5 дана од дана закључења споразума врати опрему Sandvik Bulgaria LTD, што није учинио до отварања стечаја.

Дана 14.06.2016. године, између Sandvik Bulgaria LTD и Sandvik Credit AB с`једне стране и овде тужиоца с`друге стране, закључен је Уговор о продаји опреме и преносу потраживања којим је тужилац по цени од 127.000,00 Eur, од Sandvik Bulgaria LTD купио опрему која је била предмет раскидног уговора који је закључен са туженим, а тужилац је по цени од 13.000,00 Eur, од Sandvik Credit AB купио потраживање које је Sandvik Credit AB имао према туженом у износу од 322.896,21 Eur, и тужилац је дана 20.06.2016. године, исплатио Sandvik Credit AB износ од 140.000,00 Eur, на који начин је, закључује првостепени суд, постао власник опреме која је била предмет куповине по уговору између Sandvik Bulgaria LTD, Sandvik Credit AB и туженог и то су једна зупчаста дробилица, једна купаста дробилица и два утоварача.

Сачињен је и Протокол о преузимању обавезе у ком је констатовано да се опрема налази у државини туженог у Руднику Медвеђи, да се Рудник Леце обавезао да врати опрему на основу Споразума о раскиду уговора, обзиром да опрему држи у име и за рачун Sandvik Bulgaria LTD који овлашћује тужиоца да опрему преузме на наведеној локацији.

Такође је утврђено да је након отварања стечајног поступка, дана 12.09.2014. године над Друштвом Концерн фармаком МБ ДОО за производњу и промет Шабац, који се води пред Привредним судом у Ваљево под бројем Ст. 363/14, са наведеним друштвом тужилац 09.12.2016. године, закључио Уговор о купопродаји покретне имовине а предмет тог уговора је била опрема која се налази на локацији туженог, и то:

- Atlas Copco – хидраулична самоходна бушилица на гусеницама, мустанг 13 Ф 1- Ф3, год. производње: 2012. година, и
- Atlas Copco – несамоходна хидраулична бушилица са ближим ознакама као у првостепеном решењу, год. производње: 2012. година,

За наведену опрему, као и за осталу опрему из члана 2. 1. Уговора, који је тужилац закључио са Концерн фармаком МБ ДОО - у стечају, исплаћена је цена од 34.111.200,00 динара.

Такође, 23.02.2017. године, између Концерн фармаком - у стечају и тужиоца закључен је Уговор о купопродаји покретне имовине и опреме која се налази на локацији туженог, а која је ближе наведена и идентификована на страни 4. првостепеног решења и која је такође, предмет захтева тужиоца. За наведену опрему, као и опрему из члана 2. 2. Уговора, тужилац је на рачун Концерн фармаком исплатио износ од 2.268.000,00 динара.

Првостепени суд закључује да је тужилац на основу ових уговора постао власник набројаних покретних ствари, а за возила која су била предмет купопродаје тужилац је доставио саобраћајне дозволе и у погледу покретних ствари које су купљене од Концерн фармаком - у стечају, стечајни управник је прихватио излучну пријаву, али под условом да у поступку излучења тужилац достави доказе да се наведена опрема налази у Руднику Леце и да је исту потписало одговорно лице у Руднику.

Тужилац је у току поступка тврдио да је на основу доказа које је доставио уз тужбу учинио вероватним основаност свог тужбеног захтева, односно право својине на наведеној опреми, те обавезу туженог да му врати ствари, при чему је тужени огласио и започео прикупљање понуда за процену имовине стечајног дужника, због чега је предложио да се усвоји привремена мера, садржине као у изреци побијаног решења, ради обезбеђења неновчаног потраживања тужиоца.

Тужени се противио усвајању предложене привремене мере, навео је да је дробилица и два утоваривача која су предмет тужбеног захтева је тужени купио од произвођача Sandvik, исте нису ни продате ни отуђене и налазе се у државини туженог, а остале покретне ствари које је тужени купио од Концерн фармаком - у стечају, су такође сада власништво туженог и то по основу Уговора о управљању који је потписан између тужиоца и туженог 15.05.2015. године, а ствари које су предмет наведеног уговора делом се налазе код туженог, док део ствари још није пронађен, па самим тим није ушао у стечајну масу. Истакао је да тужени никада није дао сагласност за било какво уступање нити је машине које су биле предмет Споразума о раскиду било коме предао, па ни тужиоцу.

Првостепени суд, полазећи од навода парничних странака, те утврђених чињеница и достављених доказа – документације, закључује да је тужилац учинио вероватним постојање потраживања, да се увидом у достављени уговор о управљању који је закључен 15.05.2015. године, није могло утврдити да су основани наводи туженог да је на основу тог уговора тужени постао власник предметних покретних ствари, јер се ради о уговору између туженог и трећег лица, којим су регулисане обавезе између тих уговорних страна.

Првостепени суд даље закључује да међу странкама није спорно да је у поступку стечаја над туженим донета одлука о банкрутству, тј. уновчењу целокупне стечајне масе и да стечајни управник је почео да прикупља понуде за процену имовине.

Првостепени суд, на крају, полазећи од члана 449 ст. 1 Закона о извршењу и обезбеђењу, те става 3 истог члана, закључује да је предлог за обезбеђење привременом мером основан, да је тужилац учинио вероватним постојање свог потраживања, те да, обзиром да је донета одлука о банкрутству учињена вероватном и опасност да ће потраживање тужиоца бити осујећено или знатно отежано.

Одредбом члана 449 ст. 1 Закона о извршењу и обезбеђењу, прописано је се привременом мером обезбеђује новчано или неновчано потраживање чије постојање извршни поверилац учини вероватним.

Одредбом става 3 истог члана је прописано да би се одредила привремена мера ради обезбеђења неновчаног потраживања, извршни поверилац осим вероватноће постојања потраживања мора учинити вероватним и да би без привремене мере испуњење његовог потраживања било осујећено или знатно отежано или да ће бити употребљена сила или настати ненадокнадива штета (опасност по потраживање).

Имајући у виду горе цитиране одредбе Закона о извршењу и обезбеђењу, у поступку обезбеђења неновчаног потраживања повериоца, у овом случају овде тужиоца, приликом доношења одлуке о предложеној привременој мери, мора се поћи од вероватности постојања потраживања које се обезбеђује, што значи да се у поступку обезбеђења, тј. у овој фази парничног поступка, не одлучује о основаности потраживања тужиоца.

Ценећи испуњеност првог кумулативног услова, а то је вероватноћа неновчаног потраживања тужиоца, првостепени суд је правилно закључио, полазећи од доказа које је доставио тужилац, а то су Уговори од 31.01.2012. године, затим 17.05.2012. године, те Споразума о раскиду уговора који је од 23.05.2016. године, затим полазећи од уговора од 14.06.2016. године, којим је тужилац по цени од 127.000,00 Eur, купио опрему која је била предмет раскинутог уговора који је раније био закључен са туженим, те полазећи од доказа о исплаћеној цени, затим полазећи од Уговора од 12.09.2014. године, који је

закључен између тужиоца и Концерн фармаком МБ ДОО - у стечају и доказа о исплати цене, те Уговора од 23.02.2017. године, закљученог између тужиоца и Концерн фармаком МБ ДОО - у стечају и доказа о исплати о цене, правилно закључио да је тужилац у поступку обезбеђења учинио вероватним постојање свог неновчаног потраживања, тј. учинио вероватним да је стекао својину на предметним стварима.

На правилност закључка о вероватности постојања потраживања тужиоца према туженом, у овој фази поступка у фази обезбеђења потраживања није од утицаја Уговор о управљању који је закључен 05.05.2015. године, јер као што је већ наведено, у овој фази поступка не одлучује се о основаности потраживања тужиоца, него само о вероватноћи постојања неновчаног потраживања.

У даљем току поступка, првостепени суд ће у току расправе извођењем доказа, одлучивати о основаности захтева тужиоца, због чега се усвајањем предлога за одређивање привремене мере не прејудицира одлука у овом спору, иако суд користи изразе које у поступку обезбеђења, када се ради о вероватноћи потраживања није требао да користи, а то је израз постао власник.

Када је у питању други кумулативни услов, прописан чланом 449 ст. 3 Закона о извршењу и обезбеђењу, а то је опасност по потраживање, имајући у виду да је неспорно над туженим отворен стечајни поступак, да је донета одлука о банкротству, тј. уновчењу целокупне имовине стечајног дужника, те да је стечајни управник започео са прикупљањем понуда за процену имовине, то је тужилац као поверилац учинио вероватним и да би без привремене мере испуњење његовог потраживања било осујећено или знатно отежано, јер у овом случају постоји објективна могућност да предметне ствари на које је усмерено потраживање тужиоца буду отуђене у поступку стечаја.

Супротно наводима и жалбе, није било места одбачају тужбе, јер тужилац има несумњив правни интерес за утврђење права својине на предметним стварима, обзиром да му то право тужени оспорава.

Из свих горе наведених разлога, првостепени суд је уз правилну примену одредбе члана 449 ст. 1 и ст. 3 Закона о извршењу и обезбеђењу, одлучио о предлогу тужиоца и одредио привремену меру, а жалбеним наводима туженог није доведена у сумњу правилност побијаног решења.

Стога је применом члана 401 тач. 2 Закона о парничном поступку, у вези са одредбом члана 39 Закона о извршењу и обезбеђењу, одлучено као у изреци.

О трошковима другостепеног поступка које је тужени потраживао за састав одговора на жалбу тужиоца, одлучиће првостепени суд у зависности од успеха странака у спору, у коме треба донети одлуку о захтеву тужиоца, при чему ће се ценити да ли су трошкови на име састава одговора на жалбу били потребни за остварење права странке која га је поднела.

МН/ББ

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Александра Поповић, с.р.**

За тачност отправка